

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 6. oktoobri 2021. aasta otsus kohtuasjas T-745/18 osas, milles hagi jäeti põhjendamatuks tõttu rahuldamata,
- Üldkohtu põhikirja artikli 61 lõike 1 alusel tühistada komisjoni 28. mai 2018. aasta otsus abikava SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) kohta, mida Saksamaa rakendas StromNEVi § 19 kohaselt baaskoormuse tarbijate suhtes aastatel 2012 ja 2013,
- mõista kohtukulud Üldkohtus ja Euroopa Kohtus välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Apellant esitab ühe väite, mille kohaselt on rikutud ETL artikli 107 lõiget 1. Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et Saksa Stromnetzentgeltverordnung (StromNEV) § 19 lõikega 2 kehtestatud kord kujutab endast riigiabi ETL artikli 107 lõike 1 tähenduses.

Esiteks tuvastas Üldkohus võrgutasude riikliku laadi hindamisel ekslikult, et tarbijatel või lõpptarbijatel lasuva siduva rahalise kohustuse olemasolu ja riigi kontroll nende vahendite või nende vahendite haldajate üle on kaks tegurit, mis „kuuluvad ühe alternatiivi hulka“.

Teiseks lähtus Üldkohus „tarbijatel või lõpptarbijatel lasuva siduva rahalise kohustuse“ olemasolu hindamisel ekslikult sellest, et asjasse ei puutu elektrienergia tarnija ja lõppkasutajate vaheline suhe. Lisaks võttis Üldkohus ekslikult arvesse võrgutasude kogumise kohustust, mitte aga seadusest tulenevat võrgutasude maksmise kohustust.

Kolmandaks lähtus Üldkohus hindamisel, kas tegemist on riigi kontrolliga või riigi kasutamispädevusega, ekslikult sellest, et kogutud võrgutasude ainukasutusõigus ei välista, et riik ei võiks neid vahendeid kasutada.

AZ-i 16. detsembril 2021 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kolmas koda) 6. oktoobri 2021. aasta otsuse peale kohtuasjas T-196/19: AZ versus komisjon

(Kohtuasi C-792/21 P)

(2022/C 73/28)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: AZ (esindajad: Rechtsanwältin T. Hartmann, D. Fouquet, M. Kachel)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon, Saksamaa Liitvabariik

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- a) tühistada Euroopa Liidu Kohtu 6. oktoobri 2021. aasta otsus kohtuasjas T-196/19 ja tühistada Euroopa Komisjoni 28. mai 2018. aasta otsus C(2018) 3166 abikava SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) kohta aastatel 2012 ja 2013;
- b) teise võimalusena alapunktile a) tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja tühistada vaidlusalune otsus apellanti puudutavas osas;

2. teise võimalusena punktile 1:

- a) tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja vaidlusalune otsus osas, millega kohustati baaskoormuse tarbijat, kes kasutab võrku vähemalt 7 000 tundi aastas, tagasi maksuma rohkem kui 20 % kehtestatud võrgutasudest, baaskoormuse tarbijat, kes kasutab võrku vähemalt 7 500 tundi aastas, tagasi maksuma rohkem kui 15 % kehtestatud võrgutasudest, ja baaskoormuse tarbijat, kes kasutab võrku vähemalt 8 000 tundi aastas, tagasi maksuma rohkem kui 10 % kehtestatud võrgutasudest, ning ülejäänud osas saata kohtuasi tagasi Üldkohtule uue otsuse tegemiseks seoses esimeses kohtuastmes esitatud nõudega 1 a) tühistada vaidlusalune otsus ka ülejäänud osas;
- b) teise võimalusena punktile a) tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja vaidlusalune otsus apellanti puudutavas osas, millega kohustati baaskoormuse tarbijat, kes kasutab võrku vähemalt 7 000 tundi aastas, tagasi maksuma rohkem kui 20 % kehtestatud võrgutasudest, ning ülejäänud osas saata kohtuasi tagasi Üldkohtule uue otsuse tegemiseks seoses esimeses kohtuastmes esitatud nõudega 1 b) tühistada vaidlusalune otsus tervikuna [või „ka ülejäänud osas“] apellanti puudutavas osas;

3. teise võimalusena punktile 2:

- a) tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja saata kohtuasi tagasi Üldkohtule uue otsuse tegemiseks seoses esimeses kohtuastmes esitatud nõudega 1 a) tühistada vaidlusalune otsus;
- b) teise võimalusena punktile a) tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja saata kohtuasi tagasi Üldkohtule uue otsuse tegemiseks seoses esimeses kohtuastmes esitatud nõudega 1 b) tühistada vaidlusalune otsus apellanti puudutavas osas;

4. teise võimalusena punktile 3:

- a) tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja vaidlusalune otsus osas, millega kohustati baaskoormuse tarbijat, kes kasutab võrku vähemalt 7 000 tundi aastas, tagasi maksuma rohkem kui 20 % kehtestatud võrgutasudest, baaskoormuse tarbijat, kes kasutab võrku vähemalt 7 500 tundi aastas, tagasi maksuma rohkem kui 15 % kehtestatud võrgutasudest, ja baaskoormuse tarbijat, kes kasutab võrku vähemalt 8 000 tundi aastas, tagasi maksuma rohkem kui 10 % kehtestatud võrgutasudest;
- b) teise võimalusena punktile a) tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja vaidlusalune otsus apellanti puudutavas osas, millega kohustati baaskoormuse tarbijat, kes kasutab võrku vähemalt 7 000 tundi aastas, tagasi maksuma rohkem kui 20 % kehtestatud võrgutasudest;

5. teise võimalusena punktile 4:

- a) tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja saata kohtuasi tagasi Üldkohtule uue otsuse tegemiseks seoses esimeses kohtuastmes esitatud nõudega 2 a) tühistada vaidlusalune otsus osas, millega kohustati baaskoormuse tarbijat, kes kasutab võrku vähemalt 7 000 tundi aastas, tagasi maksuma rohkem kui 20 % kehtestatud võrgutasudest, baaskoormuse tarbijat, kes kasutab võrku vähemalt 7 500 tundi aastas, tagasi maksuma rohkem kui 15 % kehtestatud võrgutasudest, ja baaskoormuse tarbijat, kes kasutab võrku vähemalt 8 000 tundi aastas, tagasi maksuma rohkem kui 10 % kehtestatud võrgutasudest;
- b) teise võimalusena punktile a) tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja saata kohtuasi tagasi Üldkohtule uue otsuse tegemiseks seoses esimeses kohtuastmes esitatud nõudega 2 b) tühistada vaidlusalune otsus apellanti puudutavas osas, millega kohustati baaskoormuse tarbijat, kes kasutab võrku vähemalt 7 000 tundi aastas, tagasi maksuma rohkem kui 20 % kehtestatud võrgutasudest;

6. mõista komisjonilt välja menetlusega seotud kulud, sealhulgas advokaadi- ja reisikulud.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitab apellant neli väidet.

Esimene ja teine väide: rikutud on õigust olla ära kuulatud ja rikutud on põhjendamiskohustust

Apellatsioonkaebuse kahes esimeses väites leiab apellant, et Üldkohus rikkus liidu menetlusõigusnorme, nimelt apellandi õigust olla ära kuulatud ja Üldkohtu kohustust põhjendada oma kohtuotsust. Nende rikkumiste tõttu jõudis Üldkohus ekslikult järeldusele, et tegemist on riigiabiga ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses.

Apellatsioonkaebuse nende kahe väite esimeses osas märgib apellant, et Üldkohus ei võtnud valikulise eelise analüüsimise alusena arvesse apellandi argumente võrdlusraamistiku ebaõigsuse kohta (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 8, 117 ja 127).

Apellatsioonkaebuse nende kahe väite teises osas leiab apellant, et Üldkohus ei võtnud arvesse tema argumente Stromnetzentgeltverordnung (StromNEV) § 19 lõike 2 kohase lisatasu suuruse kindlaksmääramise kohta (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 12, 68, 100 ja 101).

Apellatsioonkaebuse nende kahe väite kolmandas osas leiab apellant, et Üldkohus ei võtnud arvesse tema argumente selle kohta, et võrgutasudest vabastamise tõttu kogu saamatajäänud tulu ja võrgutasude vabastamisest tingitud kulud ei hüvitatud (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 95 ja 96).

Apellatsioonkaebuse nende kahe väite neljandas osas kinnitab apellant, et Üldkohus ei võtnud riigi ressursside laadi analüüsimisel arvesse tema argumente selle kohta, et Bundesnetzagentur 2011. aasta otsus on tühine (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 76).

Apellatsioonkaebuse kolmas väide: rikutud on ELTL artikli 107 lõiget 1

Apellatsioonkaebuse kolmandas väites leiab apellant lisaks, et Üldkohus rikkus liidu materiaalõigusnorme, kuna Üldkohus luges StromNEV § 19 lõike 2 kohase lisatasu riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses.

Esiteks väidab apellant sellega seoses, et Üldkohus kasutas oma analüüsis õiguslikult valesid riigiabiõiguslike kriteeriume riigiabiõiguse tähenduses siduva rahalise kohustuse ja riigi kontrolli suhtes (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 77, 83, 86 ja 101).

Teiseks väidab apellant, et tuginedes riigisisese õiguse moonutatud käsitlusele, rikkus Üldkohus õigusnormi ja kvalifitseeris StromNEV § 19 lõike 2 kohase lisatasu riigiabiõiguse tähenduses siduvaks rahaliseks kohustuseks, kuigi võrguettevõtjal puudub tasu kogumise kohustus ja elektrienergia kasutajal või lõpptarbijal tasu maksmise kohustus ning võrguettevõtjale ei hüvitata ei saamatajäänud tulu ega tekkinud kulu (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 68 ja 75–115).

Kolmandaks kinnitab apellant, et tuginedes riigisisese õiguse moonutatud käsitlusele, rikkus Üldkohus õigusnormi, kui ta järeldas, et esineb riigi kontroll StromNEV § 19 lõike 2 kohase lisatasu üle, kuna Üldkohus lähtus oletusest, et kogutakse tasu ja täielikult kaetakse kulud, ning leidis, et Bundesnetzagentur kehtestas lisatasu suuruse (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 100–112).

Neljandaks tõdeb apellant, et tuginedes riigisisese õiguse moonutatud käsitlusele, kehtestas Üldkohus puuduliku ja vigase võrdlusraamistiku (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 8 ja 128–131).

Apellatsioonkaebuse neljas väide: rikutud on diskrimineerimiskeeldu

Lõpuks märgib apellant apellatsioonkaebuse neljandas väites, et rikutud on diskrimineerimiskeeldu, mis seisneb selles, et Üldkohus ei võtnud arvesse õigusvastast ebavõrdset kohtlemist, mis tuleneb sellest, et komisjon kohustas vaidlusaluse otsusega tagasi nõudma abi, mis anti StromNEV 2013 § 32 lõike 7 kohase üleminekukorra alusel, ning seetõttu leidis Üldkohus, et rikutud ei ole liidu õigusega kehtestatud võrdse kohtlemise üldpõhimõtet (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 141).